

Camilla Läckberg

Zeemeermin

Vertaald uit het Zweeds door
Elina van der Heijden en
Wiveca Jongeneel

Band 1

2010

Uitgeverij XL

Den Haag

‘Dikzak.’

‘Dat moet jij zeggen!’ zei Anna met een veelbetekende blik op de buik van haar zus.

Erica Falck draaide zich zo om dat ze, net als Anna, met haar zij naar de spiegel kwam te staan en ze moest wel instemmen. Allemachtig, wat was ze dik. Ze leek wel één enorme buik, waar voor de vorm nog een beetje Erica bovenop zat. Ze kon het ook voelen. Hiermee vergeleken had ze zich tijdens haar zwangerschap van Maja een wonder van soepelheid gevoeld. Maar deze keer had ze dan ook twee baby’s in haar buik.

‘Ik ben echt niet jaloers op je,’ zei Anna met de brutale eerlijkheid van een jongere zus.

‘Dank je,’ zei Erica en ze stootte Anna aan met haar buik. Anna stootte terug en dat had tot gevolg dat ze beiden hun evenwicht dreigden te verliezen. Ze maaiden met hun armen om weer in balans te komen, maar begonnen toen zo hard te lachen dat ze op de vloer moesten gaan zitten.

‘Dit moet een grap zijn!’ zei Erica en ze veegde een paar tranen uit haar ooghoeken. ‘Zo kun je er gewoon niet uitzien. Ik lijk wel een kruising tussen Barbapapa en die man in die *Monty Python*-sketch die uit elkaar barst als hij een After Eight eet.’

‘Ik ben jouw tweeling eeuwig dankbaar, want naast jou voel ik me een luchtgeest.’

‘Graag gedaan,’ antwoordde Erica, terwijl ze probeerde overeind te komen. Dat lukte niet echt.

‘Wacht, ik zal je helpen,’ zei Anna, maar ook zij verloor de strijd tegen de zwaartekracht en belandde weer met een plof op haar achterwerk. Ze keken elkaar met een blik van verstandhouding aan en riepen vervolgens in koor: ‘Dan!’

‘Wat is er aan de hand?’ hoorden ze van beneden. ‘We kunnen niet overeind komen!’ antwoordde Anna.

‘Wat zeg je?’ zei Dan.

Ze hoorden hem de trap op komen, waarna hij naar de slaapkamer liep waar zij zich bevonden.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vroeg hij geamuseerd toen hij zijn partner en zijn schoonzus op de vloer voor de wandspiegel zag zitten.

‘We kunnen niet overeind komen,’ zei Erica met zoveel waardigheid als ze maar kon opbrengen en ze strekte een hand naar hem uit.

‘Wacht even, dan haal ik de vorkheftruck,’ zei Dan en hij deed alsof hij weer naar beneden wilde gaan.

‘Kijk uit, jij,’ zei Erica, terwijl Anna zo hard lachte dat ze op haar rug moest gaan liggen.

‘Oké, oké, misschien lukt het wel.’ Dan pakte Erica’s hand om haar omhoog te trekken. ‘Aj, o, ja!’

‘Je mag de geluidseffecten wel achterwege laten, hoor.’

Erica kwam moeizaam overeind.

‘Jemig, wat ben jij dik,’ barstte Dan uit en Erica gaf hem een tik op zijn arm.

‘Dat heb je inmiddels al wel honderd keer gezegd, en je bent niet de enige. Ik zou het fijn vinden als je ophield daarover te zeuren. Help liever je eigen dikzak.’

‘Met liefde.’ Dan trok ook Anna overeind en gaf haar meteen een dikke zoen op haar mond.

‘Naar huis, jullie,’ zei Erica en ze gaf Dan een por in zijn zij.

‘We zijn al thuis,’ zei Dan en hij gaf Anna nog een zoen.

‘Dat is waar, misschien dat we ons nu kunnen concentreren op de reden waarom ik hier ben,’ zei Erica en ze liep naar de klerenkast van haar zus.

‘Ik snap niet waarom je denkt dat ik je kan helpen,’ zei Anna, die achter Erica aan waggelde. ‘Volgens mij heb ik niets dat jou past.’

‘Maar wat moet ik dan doen?’ Erica keek naar de kleren op de hangers. ‘Vanavond heeft Christian zijn boekpresentatie en het enige alternatief dat ik heb is Maja’s indianentent.’

‘Oké, we vinden er wel iets op. De broek die je aanhebt ziet er goed uit en volgens mij heb ik een bloes

die je misschien past. Hij was mij in elk geval een beetje te groot.’

Anna pakte een lila tuniek met borduursels uit de kast. Erica trok haar T-shirt uit en met Anna’s hulp kreeg ze de tuniek over haar hoofd. Het was moeilijker om hem rond haar buik te krijgen – het was alsof je een worst stopte – maar het lukte. Ze draaide zich om naar de spiegel en inspecteerde zichzelf kritisch.

‘Je ziet er prachtig uit,’ zei Anna en Erica gaf haar een grommend antwoord. Met haar huidige lichaamsomvang klonk ‘prachtig’ als een utopie, maar ze zag er in elk geval redelijk fatsoenlijk en bijna feestelijk gekleed uit.

‘Hij is oké,’ zei ze en ze probeerde zelf de tuniek uit te trekken. Maar die poging moest ze staken en ze liet zich door Anna helpen.

‘Waar wordt het feest gehouden?’ vroeg Anna, terwijl ze de tuniek gladstreek en hem weer op een kleerhanger hing.

‘In Stora Hotellet.’

‘Wat aardig van de uitgeverij om een boekpresentatie te organiseren voor een debutant,’ zei Anna en ze liep naar de trap.

‘Ze zijn helemaal lyrisch. En voor een debuutroman zijn er al heel veel exemplaren aan de winkels verkocht, dus ze doen het graag. Er schijnt ook veel pers

te komen, heb ik van de uitgever gehoord.’
‘Wat vind je zelf van het boek? Ik neem aan dat je het mooi vindt, anders zou je het toch niet hebben aanbevolen bij de uitgeverij. Maar hoe goed is het?’
‘Het is...’ Erica dacht na terwijl ze voorzichtig achter haar zus de trap afliep. ‘Het is magisch. Donker en mooi, verontrustend en sterk en... ja, magisch is de beste manier waarop ik het kan beschrijven.’
‘Christian is zeker dolgelukkig?’
‘Eh, ja.’ Erica aarzelde. Ze liep naar de keuken en ging met het koffiezetapparaat in de weer alsof ze thuis was. ‘Ik neem aan van wel. Tegelijk...’ Ze stopte om de tel niet kwijt te raken terwijl ze koffie in het filter schepte. ‘Hij was enorm blij toen het boek werd aangenomen, maar het lijkt alsof het schrijven van het boek iets heeft opgerakeld. Het is moeilijk... eigenlijk ken ik hem niet zo goed. Ik weet niet precies waarom hij mij vroeg, maar natuurlijk wilde ik hem helpen toen hij advies wilde hebben. Hoewel ik zelf geen romans schrijf, heb ik wel een zekere ervaring met het bewerken van manuscripten. En in het begin ging alles hartstikke goed, Christian was positief en stond open voor al mijn suggesties. Op het eind trok hij zich soms echter terug als ik over bepaalde dingen wilde praten. Ik kan het niet goed uitleggen. Hij is wel een beetje excentriek van aard, misschien komt het daar gewoon door.’

‘Dan heeft hij in elk geval het goede beroep gevonden,’ zei Anna doodernstig, en Erica draaide zich naar haar om.

‘Dus nu ben ik niet alleen dik, maar ook excentriek?’

‘En verstrooid.’ Anna knikte naar het koffiezetaapparaat dat Erica net had aangezet. ‘Het gaat makkelijker als je er ook water in doet.’

Het apparaat pufte instemmend, en met een grimige blik naar haar zus zette Erica het uit.

Ze verrichtte alle huishoudelijke klusjes mechanisch. Ze zette de afwas in de vaatwasser na eerst de borden en het bestek te hebben afgespoeld, ze haalde de etensresten met haar hand uit de gootsteen, die ze vervolgens met de afwasborstel en een beetje afwasmiddel schoonmaakte. Daarna maakte ze de vaatdoek schoon, wrong hem uit en haalde hem over de keukentafel om de kruimels en jamklodders weg te vegen.

‘Mama, mag ik naar Sandra?’ Elin kwam de keuken in en aan de uitdagende blik van het vijftienjarige meisje was te zien dat ze al van een negatief antwoord uitging.

‘Je weet dat dat niet kan. Opa en oma komen vanavond.’

‘Ze zijn hier tegenwoordig zo vaak, waarom mag ik

dan nooit weg?’ Haar stem schoot omhoog en kreeg die zeurderige toon waar Cia zich zo aan ergerde.

‘Ze willen Ludvig en jou zien. Je snapt toch wel dat het ze verdriet doet als jullie niet thuis zijn?’

‘Maar het is zo saai! En oma begint altijd te huilen, en dan zegt opa dat ze moet ophouden. Ik wil naar Sandra. Iedereen gaat erheen.’

‘Overdrijf je nou niet een beetje?’ zei Cia, terwijl ze de vaatdoek uitspoelde en die weer over de kraan hing.

‘Ik geloof niet dat “iedereen” daar zal zijn. Je moet maar een andere avond gaan, niet als opa en oma komen.’

‘Papa zou het wél goed hebben gevonden.’

Het was alsof Cia’s longen zich samentrokken. Ze kon dit niet aan. Op dit moment kon ze haar dochters woede en koppigheid niet aan. Magnus zou hebben geweten hoe hij hiermee om moest gaan. Hij zou hebben geweten wat hij met deze situatie, met Elin aan moest. Zelf kon ze het niet. Niet alleen.

‘Papa is hier nu niet.’

‘Waar is hij dan?’ schreeuwde Elin en ze begon te huilen. ‘Is hij ervandoor gegaan? Hij had zeker genoeg van jou en je gezeur. Stomme trut!’

Het werd helemaal stil in Cia’s hoofd. Het was alsof alle geluiden plotseling verdwenen en alles om haar heen in een grijze nevel veranderde.

‘Hij is dood.’ Haar stem klonk alsof die ergens anders

vandaan kwam, alsof een vreemde die woorden had gesproken.

Elin staarde haar aan.

‘Hij is dood,’ herhaalde Cia. Ze voelde zich merkwaardig kalm, alsof ze boven zichzelf en haar dochter zweefde en alles alleen maar vredig gadesloeg.

‘Je liegt,’ zei Elin en haar borstkas bewoog op en neer alsof ze kilometers had hardgelopen.

‘Ik lieg niet. De politie denkt het. En ik weet dat het zo is.’ Toen ze zichzelf hoorde praten, wist ze hoe waar het was. Ze had geweigerd het in te zien, had zich vastgeklampt aan de hoop. Maar de waarheid was dat Magnus dood was.

‘Hoe kun je dat nou weten? Hoe kan de politie dat weten?’

‘Hij zou ons niet zomaar hebben verlaten.’

Elin schudde haar hoofd om te verhinderen dat haar moeders woorden houvast kregen. Maar Cia zag dat haar dochter het ook wist. Magnus zou nooit zomaar weggaan.

Ze liep het kleine stukje over de keukenvloer en sloeg haar armen om haar dochter heen. Elin verzette zich even, maar ontspande toen en liet zich omarmen, liet zich klein worden. Cia streek over haar haar, terwijl Elin steeds harder huilde.

‘Stil maar,’ zei ze kalmerend en ze voelde hoe haar eigen kracht op een vreemde manier weer groeide,

terwijl die van haar dochter juist afbrokkelde. ‘Ga vanavond maar naar Sandra. Ik leg het wel aan opa en oma uit.’

Ze realiseerde zich dat zij vanaf nu degene was die alle beslissingen moest nemen.

Christian Thydell bekeek zichzelf in de spiegel. Soms wist hij niet goed hoe hij zich tot zijn uiterlijk moest houden. Hij was veertig. Op de een of andere manier waren de jaren omgevlogen en nu keek hij naar een man die niet alleen volwassen was, maar zelfs grijze haren bij de slapen begon te vertonen.

‘Wat zie je er goed uit.’ Christian schrok even toen Sanna achter hem verscheen en haar armen om zijn middel sloeg.

‘Je laat me schrikken. Je moet niet zo aan komen sluipen.’ Hij maakte zich los uit haar omhelzing en voordat hij zich omdraaide zag hij nog net haar teleurgestelde blik in de spiegel.

‘Sorry.’ Ze ging op het bed zitten.

‘Jij ziet er ook mooi uit,’ zei hij en hij voelde zich nog schuldiger toen hij zag dat het complimentje haar ogen deed stralen. Tegelijkertijd raakte hij geïrriteerd. Hij verafschuwde het als ze zich als een jonge hond gedroeg die bij de geringste aandacht van het baasje begon te kwispelen. Zijn vrouw was tien jaar jonger dan hij, maar soms had hij het gevoel dat ze